

Snoeien voor de ringslang

Zagen, snoeien, hakken, slepen. Zweten. Samenwerken met wijkgenoten.

Het gevoel dat je iets bijdraagt. Ziehier de landelijke natuurwerkdag in vogelvlucht. Uw verslaggever stak de handen uit de mouwen.

tekst en foto: Natanja den Boeft

Werkplek dit jaar is de Nesciolus, een soort postzegelnatuurgebiedje in de lus van de Nesciobrug (de fietsbrug over het Amsterdam-Rijnkanaal). De begroeiing in de lus lijkt een beetje willekeurig, als je er vanaf de brug op kijkt is het niet duidelijk of er een achterliggende gedachte is of dat het rommelig is als resultaat van bezuinigingen. Het ziet er ook ondoordringelijk uit. Niet een plek waar je stilstaat of bij stilstaat. Goed om eens nader te gaan kijken en achter het hoe en wat van het snoei- en groeibeleid te komen.

Vijf november is een stralende dag en om elf uur meldt zich een flinke club wijkbewoners bij stadsecologe Els Corporaal en Lidy Zeinstra van Landschap Noord-Holland. Bij een kop koffie vertelt Els iets over het gebied en de planten en dieren die er voorkomen. Lidy benadrukt het belang van de landelijke Natuurwerkdag – een dag waarop zo'n 12.000 vrijwilligers aan het werk gaan op 350 plekken in het land. Na de inleiding volgen de instructies, die er op neer komen dat alle bomen moeten worden ingekort. Het lijkt zonde, maar er zit natuurlijk wel gelijk beleid achter.

Ecolint

De Nesciolus maakt deel uit van het Ecolint, een groenzone door de stad die loopt van de Nieuwe Meer via de Amstel naar het Nieuwe Diep. Door groengebieden en waterzones als een lint met elkaar te verbinden, kunnen planten en dieren ongehinderd migreren. Het ecologisch beleid in het hele lint is erop gericht de kwaliteit van het water en de oevers te verbeteren en goed te houden, en om door gericht planten, snoeien en beheren een aantal diersoorten uit te nodigen zich te vestigen. Dit zijn de snoek, ringslang, kleine karekiet, gewone oeverlibel en wezel. Het zijn soorten die vrij hoge eisen stellen aan het milieu. Komen zij voor, dan is het milieu vanzelfsprekend goed voor een heleboel andere soorten.

In de Nesciolus is de soortenrijkdom verbazingwekkend. Er staat een flink aantal bomen, met name wilgen. Er is water, met een dikke rietkraag. Hier en daar bloeit nog een bloem.

De bomen moeten er nu aan geloven, om meer variatie te krijgen in de begroeiing en de lus aantrekkelijk te houden voor verschillende vogels. De wilgen worden door snoeien langzaam tot knotwilgen 'gevormd'. De rest wordt op verschillende hoogtes afgezaagd. Van de afgezaagde tak-

ken worden langs de rand van de lus takkenrillen gemaakt, ideaal voor allerlei grondgebonden diertjes en vogels.

Ringslangparadijs

Een van de hoofdbewoners van de lus is de ringslang. Hij woont graag droog, in de buurt van het water waar de amfibieën leven die hij zo lekker vindt. Hij zit ook graag in de zon en doet het dus niet goed als de bomen te hoog worden.

Een andere soort is de ijsvogel. Hij graaft een nestgang die tot wel zeventig centimeter diep kan zijn. Om dit mogelijk te maken wordt in de lus een boom omgetrokken; de ruimte tussen de wortels wordt opgevuld met aarde en zand: de ijsvogelwand.

Na een paar uur stug doorwerken – onderbroken door een zeer goed verzorgde lunch – is hier en daar al flink wat ruimte te zien. De takkenrillen worden hoog en hier en daar te breed en te rommelig. Vandaag zal het helaas niet lukken om alles op orde te krijgen. Om het werk in de toekomst gaande te houden, wordt een werkgroep in het leven geroepen, die een aantal keer per jaar op zaterdag aan de gang gaat. ◀

e-mail Els Corporaal:
e.corporaal@oost.amsterdam.nl